



Arrest

nr. 62 094 van 24 mei 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Gambiaanse nationaliteit te zijn, op 31 maart 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 1 maart 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 28 april 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 mei 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. CALLEWAERT loco advocaat J. TIELEMAN en van attaché B. BETTENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Gambiaanse nationaliteit te hebben en geboren te zijn op 20 mei 1993 te Bundum, Serakunda. U beweerde minderjarig te zijn. U bent van mandinka afkomst. U woonde samen met uw ouders en uw zus in Bundum. Uw vader, (B.F.) was kapitein in het Gambiaanse leger. U was van plan ook in het leger te gaan eens u achttien werd. Op een dag vertrok uw vader naar zijn werk. Hij kwam niet terug naar huis. Een tweetal weken later, eind februari 2009 kreeg u van uw moeder te horen dat uw vader aangehouden werd. Hij werd er van beschuldigd deel te hebben genomen aan een poging tot staatsgreep. Uw moeder slaagde er niet in te achterhalen waar uw vader opgesloten zat. Op 15 maart 2009 kwamen er militairen naar jullie huis. U, uw moeder en uw zus werden aangehouden. Jullie werden naar de 'Mile 2' gevangenis gebracht waar jullie van elkaar gescheiden werden. U werd alleen in een cel opgesloten. U werd slecht behandeld en u werd meermaals ondervraagd met betrekking tot uw vader, met betrekking tot hetgeen hij u vertelde en met betrekking tot hetgeen hij

gepland had. Uw vader had u echter niets verteld en voor zover u wist had uw vader ook niets gepland. U bleef dit herhalen. Er werd u gezegd dat als u niet zou praten, u zou sterven. U moest urine drinken en werd meermaals verkracht. U kreeg slechts af en toe te eten. Op een dag kwam er een zekere kapitein (Bu.) naar uw cel. Hij vertelde u dat hij een goede vriend was van uw vader. Hij zei dat uw vader dood was. U vroeg hem hierop naar uw moeder en uw zus. (Bu.) antwoordde dat die ook in 'Mile 2' zaten maar ergens anders. Hij verzekerde u dat hij u uit de gevangenis zou halen. Daarna zag u (Bu.) nog enkele malen terug in het lokaal waar u verhoord werd. Hij werkte in de gevangenis. Nadat u reeds een tweetal maanden in de gevangenis zat, kwam (Bu.) u uit uw cel halen. Hij bracht u rechtstreeks naar de luchthaven. Daar gaf hij u een paspoort en een vliegtuigticket. Hij begeleidde u tot aan het vliegtuig. Op 15 mei 2009 kwam u in België aan. Op 19 mei 2009 vroeg u te Brussel bij de Dienst Vreemdelingenzaken asiel aan.

B. Motivering

Overeenkomstig de beslissing die u door de dienst Voogdij werd betekend op datum van 9 september 2009 in verband met de medische tests tot vaststelling van uw leeftijd overeenkomstig de artikelen 3§2, 2°; 6§2, 1°; 7 en 8§1 van Titel XIII, hoofdstuk 6 "Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen" van de Wet van 24 december 2002, zoals gewijzigd door de Programmawet van 22 december 2003 en door de Programmawet van 27 december 2004 en die aantoonde dat u meer dan 18 jaar oud bent en dat uw leeftijd op 20,3 jaar geschat kan worden met een standaarddeviatie van een tweetal jaar, kunt u niet worden beschouwd als minderjarige.

De aandacht dient erop gevestigd te worden dat u er niet in geslaagd bent een 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaarde dat u vervolgd werd door de Gambiaanse autoriteiten omdat uw vader die deel uitmaakte van het Gambiaanse leger ervan beschuldigd werd deelgenomen te hebben aan een poging tot staatsgreep en hij daardoor gedood werd (zie verhoorverslag Commissariaat-generaal, dd. 3 augustus 2010, hierna CGVS, p.2).

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat er een aantal bedenkingen gemaakt kunnen worden bij de verklaringen die u aflegde met betrekking tot het beroep van uw vader, meerbepaald dat hij militair was in het Gambiaanse leger. U vertelde dat uw vader kapitein in het leger was en dat hij gelegerd was in de Yundum Barracks (zie verhoorverslag CGVS, p.4). U kon echter niet zeggen wat hij precies deed als soldaat en wat zijn functie was binnen het leger (zie verhoorverslag CGVS, p.4). U was niet in staat te zeggen of uw vader een opleiding genoot voor het leger en welke opleiding hij daarvoor genoot (zie verhoorverslag CGVS, p.4). U wist niet sinds wanneer uw vader soldaat was (zie verhoorverslag CGVS, p.4). U kende geen enkele naam van collega's van uw vader (zie verhoorverslag CGVS, p.5). U zei niet te weten wie de baas van uw vader was (zie verhoorverslag CGVS, p.5). Aangezien het uw vader betrof met wie u in hetzelfde huis woonde, mag redelijkerwijs van u verwacht worden dat u toch in minimale mate op de hoogte was van de beroepsbezigheden van uw vader als militair, des te meer daar u vertelde dat uw vader wilde dat u zelf ook bij het leger zou gaan eens u achttien jaar oud zou zijn en dat u dit zelf ook wilde (zie verhoorverslag CGVS, p.5). Uw kennis hiervan was echter duidelijk ontoereikend.

Bovendien dient gesteld te worden dat er eveneens een aantal ernstige vraagtekens rijzen bij de verklaringen die u aflegde met betrekking tot de vervolging waarvan uw vader het slachtoffer zou zijn geweest, met name zijn detentie en dood, alsook bij uw verklaringen met betrekking tot de redenen waarom uw vader vervolgd werd. Zo kon u niet zeggen wanneer en waar uw vader aangehouden werd (zie verhoorverslag CGVS, pp.4-5). U vertelde dat er naast uw vader nog andere collega's van hem aangehouden werden maar u kon niet zeggen wie dat waren (zie verhoorverslag CGVS, p.5). U wist niet hoeveel anderen samen met uw vader aangehouden werden (zie verhoorverslag CGVS, p.5). U verklaarde dat uw moeder u gezegd had dat uw vader aangehouden werd en dat zij het van iemand anders vernomen had maar u slaagde er niet in te verduidelijken van wie uw moeder dit vernomen had (zie verhoorverslag CGVS, p.5). U wist niet wanneer de poging tot staatsgreep waarvan uw vader beschuldigd werd er aan deelgenomen te hebben, plaatsgevonden had (zie verhoorverslag CGVS, p.5). U was niet in staat uit te leggen hoe het kwam dat uw vader ervan beschuldigd werd deel genomen te hebben aan een poging tot staatsgreep (zie verhoorverslag CGVS, p.5). U wist niet of ze iets tegen hem hadden en of hij officieel ergens van beschuldigd werd (zie verhoorverslag CGVS, p.5). U stelde dat uw moeder er meer van wist (zie verhoorverslag CGVS, p.5). In het licht van deze verklaring is het dan ook des te meer bedenkelijk dat u hieromtrent geen

verduidelijking kon brengen. U zei dat kapitein (Bu.) u vertelde dat uw vader dood was maar dat hij verder niets meer vertelde over de dood van uw vader, over de omstandigheden waarin hij gestorven was en over wat er met zijn lichaam gebeurd was (zie verhoorverslag CGVS, p.7). U stelde er hem verder ook niet naar gevraagd te hebben, noch naar de reden waarom je vader beschuldigd werd (zie verhoorverslag CGVS, pp.7-8). Gezien de problemen van uw vader, naar u verklaarde, aan de basis lagen van uw problemen met de Gambiaanse autoriteiten, mag aangenomen worden dat u toch in minimale mate zou proberen meer informatie te verkrijgen over wat er met uw vader gebeurd is en waarom hij vervolgd werd door de Gambiaanse autoriteiten. U stelde enkel dat u verward was en niet wist wat te doen (zie verhoorverslag CGVS, p.8). U zei niet te weten of er iets in de pers verscheen over de bewuste poging tot staatsgreep en over uw vader (zie verhoorverslag CGVS, p.5). **Uit voorgaande vaststellingen komt duidelijk naar voor dat uw kennis met betrekking tot de vervolging waar, naar u verklaarde, uw vader het slachtoffer van was, eerder lacunair is hetgeen in ernstige mate de geloofwaardigheid aantast van uw verklaringen hieromtrent, des te meer daar zoals hierboven reeds bleek ook uw verklaringen met betrekking tot de beroepsbezigheid van uw vader ontoereikend waren.**

Verder dient eveneens aangehaald te worden dat u er evenmin in slaagde aannemelijk te maken dat u zelf ook problemen had met de Gambiaanse autoriteiten louter omwille van het feit dat uw vader problemen had met de Gambiaanse autoriteiten. Gezien bovenstaande vaststellingen met betrekking tot de geloofwaardigheid van uw verklaringen aangaande het beroep van uw vader als militair en aangaande de door uw vader ondergane vervolging door de de Gambiaanse autoriteiten op verdenking van zijn deelname aan een poging tot staatsgreep, kan derhalve gesteld worden dat aan uw verklaringen met betrekking tot de vervolging waarvan u beweerde zelf het slachtoffer te zijn geweest als gevolg van de vervolging waarvan uw vader het slachtoffer was, evenmin enig verder geloof gehecht kan worden. Deze bevinding wordt bevestigd door een aantal andere elementen in uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal. Zo was u onder andere niet in staat te zeggen van welke dienst of welk departement de soldaten waren die u ondervroegen tijdens uw detentie (zie verhoorverslag CGVS, p.6). U vertelde dat ze u enkel aanspoorden te zeggen wat uw vader wilde doen, wat hij plande en wat hij u vertelde (zie verhoorverslag CGVS, p.7). Dit is toch op zijn minst bedenkelijk daar uit uw verklaringen duidelijk naar voor komt dat ze uw vader al ingerekend hadden en hem gedood hadden (zie verhoorverslag CGVS, p.2). U slaagde er dan ook niet in verder duidelijkheid te brengen omtrent wat de ordediensten precies nog van u wilden.

U legde op het Commissariaat-generaal uw geboorteakte uit Gambia voor (met nummer 349573). Dit document wijzigt niets aan voorgaande vaststellingen daar uw identiteit hier niet meteen in twijfel getrokken wordt. Er dient echter wel opgemerkt te worden dat aan de authenticiteit van dit document getwijfeld kan worden gezien de hierboven vermelde beslissing van de dienst voogdij en gezien bij het nemen van deze beslissing door de dienst voogdij rekening werd gehouden met deze geboorteakte.

U was verder niet in het bezit van enig ander document dat een controle van uw identiteit en uw reisweg mogelijk maakt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

2.1. Verzoeker duidt, naast de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, aan als tegenpartij: "De **BELGISCHE STAAT**, vertegenwoordigd door de Minister bevoegd inzake aangelegenheden die betrekking hebben op de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, met name de Minister van Asiel- en Migratiebeleid en de Staatssecretaris voor Asiel- en Migratiebeleid".

2.2. De Raad wijst erop dat hij op grond van artikel 39/2, § 1 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet) de beslissingen van de commissaris-generaal kan bevestigen, hervormen, of, in bepaalde gevallen, vernietigen. In toepassing van § 2 van voormeld artikel doet de Raad uitspraak, bij wijze van arresten als annulatierechter over de overige beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht. Onderhavige procedure situeert zich duidelijk onder de rechtsmacht van de Raad bepaald bij

artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet en ressorteert niet onder de bepaling van artikel 57/6, eerste lid, 2°, voorzien in artikel 39/2, § 1, derde lid. De minister van Migratie- en asielbeleid kan derhalve niet als tweede verwerende partij worden aangeduid. Verzoeker maakt evenmin duidelijk waarom dit *in casu* wel het geval zou zijn.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een eerste en enig middel de schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève, artikel 48/3, 48/4 en 62 van de vreemdelingenwet, artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn en de materiële motiveringsplicht en zorgvuldigheidsplicht als beginselen van behoorlijk bestuur.

Wat zijn leeftijd betreft wenst hij erop te wijzen dat de resultaten van de leeftijdstest betwistbaar zijn. De Nationale Raad van de Orde van Geneesheren uit in zijn advies ernstige bemerkingen over de techniek van leeftijdsbepaling. Het is duidelijk dat aan de betrouwbaarheid van de verschillende testen kan worden getwijfeld. Het verschil kan zelfs worden vastgesteld tussen de verschillende ziekenhuizen, hetgeen leidde tot een parlementaire vraag.

Verzoeker heeft een bewijs van zijn leeftijd neergelegd, namelijk zijn geboorteakte. De leeftijdstest is in strijd met deze akte. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) legt de geboorteakte zonder de authenticiteit te betwisten naast zich neer. Het erkent dat verzoeker zijn identiteit bewijst doch baseert zich op een leeftijdsonderzoek dat ingaat tegen de geboorteakte. Verzoeker heeft ernstige pogingen en risico's ondernomen om zijn identiteitsdocument en andere bewijzen in handen te krijgen doch stelt vast dat het CGVS geen belang aan de nieuwe stukken hecht. Men achtte het zelfs niet nodig om de echtheid ervan te onderzoeken. Overeenkomstig artikel 46 BW en artikel 27 WbIPR heeft dit stuk een grotere bewijswaarde dan het medische leeftijdsonderzoek van de Dienst Voogdij. Verzoeker verwijst naar een arrest van 25 februari 2008 van de rechtbank van eerste aanleg te Hasselt. Het CGVS veegt met een eenvoudige pennenstreek de bewijswaarde van eender welk document weg. Het is onmogelijk voor asielzoekers om hun relaas te staven daar men weigert een poging te doen de documenten te onderzoeken. De fundamentele principes van het asielrecht en artikel 4, lid 5 van de Kwalificatierichtlijn worden hiermee geschonden. Als men van verzoeker kan eisen dat hij alle mogelijke elementen neerlegt, kan men achteraf niet de waarde hiervan bekritisieren. Aan de ene kant stelt de beslissing dat hij verder niet in het bezit is van enig ander document dat een controle van zijn identiteit en reisweg mogelijk maakt maar aan de andere kant stelt zij dat de documenten toch geen bewijswaarde hebben. Men kan geen dubbele bewijslast opleggen aan verzoeker en eisen dat hij de authenticiteit van zijn eigen document bewijst. Dit moet door de asielinstantie worden onderzocht. Verzoeker verwijst naar het adagium "*Actori incumbit probatio sed reus excipiendo fit actor*". De bestreden beslissing bekritiseert op algemene wijze de bewijzen zonder deze te controleren en zonder enig bewijs te leveren dat de aangebrachte bewijzen vals zijn. Op die manier maakt zij het onmogelijk bewijzen aan te brengen nu zij zich enkel baseert op de ongeloofwaardigheid van de verklaringen. Het gaat om een omkering van de logica van artikel 4 van de richtlijn die vereist dat men zich vooreerst baseert op de bewijzen en bij afwezigheid hiervan de verklaringen en geloofwaardigheid onderzoekt.

Aangaande de overige motieven van de bestreden beslissing wenst verzoeker erop te wijzen dat hij nog erg jong was op het ogenblik van de feiten, veel heeft meegemaakt en zelf niet bij de activiteiten van zijn vader was betrokken. Bijgevolg kan niet worden verwacht dat hij even goed op de hoogte is van de situatie als een volwassene die politiek actief was. Een weigeringsbeslissing kan zich niet louter baseren op vermoedens. Verzoeker haalt in deze de "*Assessment of credibility in claims for refugee protection*" van 31 januari 2004 aan van de Immigration and Refugee Board of Canada. De bestreden beslissing heeft nagelaten aan verzoeker het voordeel van de twijfel te gunnen en schendt dan ook artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, samen met artikel 1 van de Conventie van Genève, net als de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht.

3.2.1. De Raad benadrukt dat richtlijnen geen directe werking hebben. Een richtlijn kan wel directe werking hebben in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door de communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken. De omzettingstermijn van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de

inhoud van deze verleende bescherming, verstreek blijkens artikel 38 van voormelde richtlijn op 10 oktober 2006, datum waarop deze ook effectief in Belgisch recht werd omgezet. De schending van de artikel 4 van voormelde richtlijn wordt bijgevolg niet dienstig aangevoerd.

3.2.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven aan de grondslag van de bestreden beslissing kent en deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt. Derhalve wordt in wezen de materiële motiveringsplicht aangevoerd en wordt het middel vanuit dit oogpunt onderzocht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

3.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Daar waar verzoeker in zijn verzoekschrift de resultaten van het leeftijdsonderzoek dat werd gevoerd tracht aan te vechten, erop wijst dat hij een geboorteakte heeft neergelegd die zijn leeftijd aantoont en betoogt dat deze geboorteakte door het CGVS naast zich werd neergelegd zonder deze op zijn echtheid werd onderzocht, dient verweerder te worden bijgetreden waar deze repliceert dat verzoeker tegen de beslissing van de Dienst Voogdij omtrent zijn leeftijdsbepaling beroep kon instellen bij de Raad van State, alsmede dat deze beroepsmogelijkheid ook werd aangegeven in de beslissing van de Dienst Voogdij (administratief dossier, stukken 12 en 14). Verzoeker kan het resultaat van het medisch onderzoek thans niet betwisten bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gezien dit niet de wettelijk voorziene beroepsmogelijkheid is. Uit voornoemde beslissing van de Dienst Voogdij blijkt dat verzoeker, die voorhield te zijn geboren op 20 mei 1993, op 16 juni 2009 een leeftijd had van ouder dan 18 jaar waarbij 20,3 jaar met een standaarddeviatie van een tweetal jaar een goede schatting is. Eveneens blijkt uit deze beslissing dat verzoekers geboorteakte blijkens het advies van de Federale Overheidsdienst Buitenlandse Zaken – Directie personenrecht van 16 juli 2009 duidelijk een laattijdige registratie van de geboorte betreft, dat de akte in deze omstandigheden slechts als formeel correct kan worden beschouwd indien een bewijs voorligt dat de speciale procedure om laattijdige aangiften te registreren werd gevolgd en dat verzoeker verklaarde over geen andere documenten dan de geboorteakte te beschikken. De Dienst Voogdij oordeelde voorts dat een verschil van 2,23 jaar tussen het document en het medische orde niet kan worden aanvaard nu tussen de leeftijd op het document en het resultaat van het medisch onderzoek een zekere coherentie moet bestaan en dat de afwijking in hoofde van verzoeker niet als redelijk kan worden beschouwd. Derhalve besliste de Dienst Voogdij dat de voorwaarden in artikel 27 en 28 WbIPR om een document te aanvaarden niet zijn voldaan. Ingevolge de voormelde vaststellingen kan geen bewijswaarde worden toegekend aan verzoekers geboorteakte (administratief dossier, stuk 12).

De commissaris-generaal stelt voorts terecht vast dat verzoeker geen andere documenten heeft voorgelegd die een controle van zijn identiteit en reisweg mogelijk maken, hetgeen een negatieve indicatie vormt voor zijn algehele geloofwaardigheid.

De commissaris-generaal motiveert op dat verzoeker (i) een duidelijk ontoereikende kennis vertoonde omtrent het beroep en de activiteiten van zijn vader voor het Gambiaanse leger (ii) ook omtrent de vervolging van zijn vader en de redenen waarom deze zou zijn vervolgd een lacunaire kennis vertoonde en, ondanks dat dit gezien diens vervolging aan de basis lag van zijn problemen van hem redelijkerwijze kon worden verwacht, zelfs geen minimale poging ondernam om hierover meer informatie te krijgen (iii) evenmin erin slaagde aannemelijk te maken dat hij zelf ook problemen had met de Gambiaanse autoriteiten. De omstandige motivering dienaangaande vindt steun in het dossier, is pertinent en terecht. Verzoeker betwist de vaststellingen hieromtrent niet doch tracht deze te vergoelijken door op algemene wijze te verwijzen naar zijn leeftijd, naar het feit dat hij veel heeft meegemaakt en naar het feit dat hij zelf niet betrokken was bij de activiteiten van zijn vader. Wat betreft zijn leeftijd kan dienstig worden verwezen naar de hoger aangehaalde beslissing van de Dienst Voogdij, waaruit blijkt dat verzoeker ouder is dan hij voorhield te zijn. Daarenboven mag, ook indien het een jeugdig persoon betreft, van een asielzoeker worden verwacht dat deze, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielaanvraag, de feiten die de oorzaak waren van zijn vlucht uit het land van herkomst nauwkeurig, zorgvuldig en op een coherente en geloofwaardige manier weergeeft aan de overheden, bevoegd om kennis te nemen van de asielaanvraag, zodat op grond van dit relaas kan worden nagegaan of er in hoofde van de asielzoeker aanwijzingen bestaan om te besluiten tot het bestaan van een gevaar voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève. Ook van een jeugdig persoon mag in dit kader worden verwacht dat deze in staat is met betrekking tot belangrijke feiten en gebeurtenissen die de essentie uitmaken van zijn asielrelaas en die hij persoonlijk heeft meegemaakt, voldoende duidelijke en coherente informatie te verstrekken. Zoals in de bestreden beslissing terecht wordt aangehaald woonde verzoeker in hetzelfde huis samen met zijn vader, wilde zijn vader dat hij bij het leger zou gaan en wilde verzoeker dit ook zelf. Bijgevolg kon van verzoeker wel degelijk een meer gedegen kennis worden verwacht omtrent het beroep en de activiteiten van zijn vader, alsmede aangaande diens vervolging en de redenen hierachter. Eveneens kon van hem worden verwacht dat hij minstens enige poging zou ondernemen teneinde te weten te komen wat er met zijn vader gebeurde en waarom deze werd vervolgd nu dit de reden zou zijn waarom hij aanvoert te worden vervolgd. Voorts gaat verzoeker in zijn uitleg voorbij aan de terecht vaststelling dat hij evenmin aannemelijk maakte dat hij zelf ook problemen had met de Gambiaanse autoriteiten.

Gelet op het voorgaande, heeft de commissaris-generaal op goede grond besloten dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

3.2.4. Gelet op de sub 3.2.3. gedane vaststellingen omtrent verzoekers asielrelaas en in acht genomen dat er voor het overige in het administratief dossier geen elementen voorhanden zijn die in zijn hoofde wijzen op het bestaan van zwaarwegende gronden om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet, heeft de commissaris-generaal op goede grond besloten dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

3.2.5. De bestreden beslissing is op een correcte wijze genomen en gemotiveerd. Naast een uiteenzetting van het door verzoeker aangevoerde feitenrelaas, bevat zij pertinente en gedetailleerde overwegingen welke haar afdoende motiveren. Een schending van de motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

3.2.6. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier en dat verzoeker de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

3.2.7. Verzoekers eerste en enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig mei tweeduizend en elf door:

dhr. W. MULS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS